

kviditeten og Ønskeligheden af at sikre en forsvarlig Guldbeholdning til det Formaal, jeg saa mange Gange har nævnt: at kunne regulere Landets Betalingsforhold overfor Udlandet og have en Guldreserve i vanskelige Tider. Det er det, man har lagt Vægten paa, derfor har man ønsket at fastsætte de strenge Bestemmelser, som netop sikrede Gulddækningen og gav den en ganske særegen Plads i den hele Ordning, uanset at ogsaa den øvrige Dækning, naturligvis, skal være solid, og at man maaske i mange Tilfælde kunde sige, at Soliditeten ikke er mindre, naar man tager Hensyn til, at Dækningen skal være efter Forholdet 125 til 100. De Hensyn, som er afgørende for mig og ikke blot for mig, men, tør jeg sige, hidtil har været det for omtrent alle her i Landet, som har beskæftiget sig med bankpolitiske Forhold, og som er afgørende i Udlandets offentlige Mening og i Udlandets Praksis med Hensyn til disse Spørgsmaal, lægger man, forekommer det mig, fra Regeringens Side meget for ringe Vægt paa. Naturligvis vilde det ikke, som man har nævnt, skyldes „egoistiske“ Hensyn, hvis Nationalbanken kom ind paa en Udvidelse af sin Seddelbeholdning, der stillede denne i et, hvad jeg vil kalde, ugunstigt Forhold til Metalfonden. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har allerede gjort opmærksom derpaa. Der er naturligvis ingen, som mistænker Nationalbankens Direktion for dermed at ville forfølge egoistiske Formaal for sig selv, og jeg vil heller ikke paa nogen Maade mistænke den for at forfølge rent egoistiske Formaal paa Aktionærernes Vegne. Nej, Grunden kunde tænkes at være et naturligt Ønske hos dygtige og initiativrige Folk, der staar i Spidsen for en Institution som Nationalbanken, om at gøre den gældende i videst muligt Omfang, gøre den aktiv og ledende, ikke at lade den indtage denne mere tilbagetrunkne Stilling, som nu alligevel de fleste Centralbanker finder det rigtigt at indtage som Bankernes Banker, men at lade den træde frem i det økonomiske Haandgemæng, lade den gaa i Spidsen og lade den optræde aktivt paa Pengemarkedet som direkte ledende for vort Forretningsliv. Denne Ærgerrighed kan være særdeles smuk og berettiget, men den kan let blive saa stærk, at den kolliderer med det, jeg vedblivende fastholder som den centrale Seddelbanks Hovedformaal, nemlig at betrygge Landets Pengevæsen ved at skabe den solide Guldreserve, som ikke mindst et lille Land i saa høj

Grad har Brug for, jeg ved at holde sine Værdier saa likvide som muligt.

Den højtærede Minister spurgte, hvad jeg mente med mine Udtalelser om at give Fanden den lille Finger, om jeg med Fanden mente Bankdirektør Jens Winther eller muligvis ham selv. Nej, jeg har hverken tænkt paa den ene eller den anden Person. Fanden er det Princip, vi i saa høj Grad var inde paa, inden Nationalbanken kom til Eksistens, og som jeg aldeles ikke er vis paa, at man ikke kunde blive haardt fristet til at komme ind paa i Fremtiden under særlig vanskelige finansielle Forhold eller under en Statshusholdning, som ser saa mange virkelige og — jeg vil ikke sige indbildte, men efter de vedkommende Regeringers Mening meget betydningsfulde Formaal, der koster Penge, stige op for sig, at man ikke vil kunne skaffe den fornødne Dækning gennem Skatter og maaske kun vanskeligt gennem almindelige Laan; jeg er ikke vis paa, at man da ikke vil søge at gaa videre ad den Vej, man her har betraadt, at levere Gældsforskrivninger fra Staten op i Banken og faa Seddelpenge i Stedet. Regeringen maa indrømme, at denne 10 pCt.s Grænse ikke har nogen som helst rationel Begrundelse; man kunde lige saa vel tænke sig en anden Grænse, og har man først slaaet Principet fast, vil man let komme ind paa at foreslaa Oktrojen ændret og faa flyttet Grænsen, og Rigsdagen vil mulig ikke have Kraft til at staa imod. Det er en ganske ualmindelig nem og bekvem Maade at skaffe Penge paa: Hverken Regering eller Rigsdag behøver at gøre sig upopulær ved større Skatter, og man behøver ikke at gaa Tiggergang efter Laan, det drejer sig blot om en Vedtagelse i Rigsdagen om at ændre Tallet 10 til et noget højere, saa gør Nationalbankens Seddeltrykkeri Resten. Det var det, jeg mente med den lille Finger og Fanden.

De højtærede Ministre har ikke haft Ret, naar de har hævdet overfor mine Udtalelser, at jeg helt igennem, naar jeg vil argumentere mod Rigtigheden af at henføre udenlandske Statsobligationer og Fordringer, muligvis paa lang Tids Opsigelse, hos udenlandske Bankhuse i Almindelighed, til Metalfonden, kun har støttet mig paa de øjeblikkelig foreliggende Forhold. Det har jeg aldeles ikke gjort. Jeg har undertiden brugt en Illustration fra de foreliggende Forhold, men der kan meget godt tænkes andre Forhold end netop under en stor Verdensbrand som den nuværende, hvor Fordringer paa